

[Mimi Jakobsen]

hæfte. Vi kan i folkeskolen se elever, der sidder og læser Ugens Rapport, lægeromaner og alt muligt andet i overensstemmelse med læseplanerne: der er intet forgjort af den lærer, der har tilladt det, og jeg ved også, hvorfor læreren gør det. Han siger: jeg vil gerne lære eleverne, hvad der er kvalitet, og hvad der er noget skidt og møg. Det har jeg stor sympati for, men der er bare det ved det, at eleverne møder alt dette smuds og skidt uden for skolen, og derfor er der ingen som helst grund til at bruge den kostbare undervisningstid på andet end at præsentere eleven for kvalitet, og hvis ikke skolen præsenterer de elever, der ikke har kvaliteten hjemmefra, for kvaliteten, hvem gør det så? Det gør ingen, og så er det de elever, som er de svageste, og som vi alle vil gøre noget for, der bliver ladt i stikken, for de gode hjem og de engagerede hjem skal nok sørge for, at kvaliteten også bliver bibragt deres børn. Men når man spiller kostbar undervisningstid på det bras, lader det mig fuldstændig kold, at man taler om nedskæring af timetal, for når man ikke prioriterer bedre med den kostbare undervisningstid, man har i et vigtigt fag som dansk, har jeg ikke særlig ondt af det klynkeri, der er om det.

Fagenes antal har været diskuteret, og et af modeordene for tiden er fagtrængslen, og det er det med rette. Det hænger igen sammen med nogle af de emner, jeg nævnte før. Fra CDs side må vi sige: der er for mange fag, der er for mange emner, nu må vi prøve at koncentrere skolen med de begrænsninger, der ligger i det, om nogle færre fag, nogle færre lærere, og give større mulighed for fordybelse i disse fag. Jeg tror, vi alt for let rider med på den bølge, der hedder: skolen er et spejl af samfundet. Det kan skolen selvfølgelig ikke undgå at blive til en vis grad, men er det ikke skolens opgave at prøve at skabe en tryghed og en ro, som måske ikke eksisterer i samfundet, men som skolen kan give i de sølle seks timer om dagen, hvor vi holder eleverne dér? Det mener jeg må være en væsentlig opgave, men det gøres ikke ved, at man fra 2. og 3. klasse spreder en lang række emner ud foran børnene, for så er det, de føler en usikkerhed, en rodløshed og en forvirring, som ingen kan bebrejde dem.

Lad os dog starte i grundskolen med de få fag og så sprede viften ud, efterhånden som børnene kan kapere det, har fået deres egne

erfaringer, men lad os ikke gå den modsatte vej og starte med dette kæmpemæssige udbud af fag, emner og tilbud, og jeg ved ikke hvad, og så snævre det ind efterhånden, og jeg føler, det er det, der sker.

Forældrene ønsker for flertallets vedkommende prøver, karakterer og eksamener bibeholdt, og jeg mener også, det er ødelæggende for roen om skolen, som vi andre så mange gange er blevet beskyldt for at bryde, at nogle af forligspartierne bliver ved med at tale om, at vi må af med prøver og eksamener, og at de heller ikke gerne ser karaktererne.

Prøverne efter 9. klasse har været nævnt. Vi får senere på dagen lejlighed til at behandle et forslag fra kristeligt folkeparti, og CD mener selvfølgelig også, at har man 2 niveauer, må man afprøve eleverne efter 2 niveauer ved 2 forskellige prøver.

Men det er jo ikke alene det. Det er den lille prøve i det daglige, ikke på de lave klassetrin, men på mellemtrinene, som gør, at eleverne kan få en meget mere neutral og afslappet holdning til det at være til prøve og eksamen. Det er jo ikke bare i skolelivet, de møder prøver og eksamener; det møder vi alle hver eneste dag. En prøve og en eksamen er det også, når man for første gang skal ind at aflevere et brev til en sur kontorchef, eller når man for første gang får overladt en opgave, man skal klare selv. Det er også en prøve og en eksamen, og det møder alle i deres senere tilværelse. Derfor er den langsomme og blide tilvæning, skolen kan give, af værdi for de elever, der uvægerlig vil møde prøver og eksamener under en eller anden form i arbejdslivet senere.

Holdningskrisen, disciplinkrisen, eller hvad vi vil kalde den, har været bragt ind. Jeg vil gerne bruge ordet holdningskrise, for jeg synes, det er langt bredere end selve det, der hedder disciplin, som jeg i øvrigt ikke har noget imod.

Hvad er det, der sker med de små elever, der kommer i børnehaveklassen og i 1. klasse, som har gået og ventet i et år på at komme i skole, og som har drømt om det, som har været så stolte af, at nu skulle de begynde i skole? Når man så møder dem i 6. klasse, er de ved at hænge sig ved daggy bare ved tanken om, at de skal hen på slaveanstalten i morgen. Hvad er det, der sker? Jeg tror igen, at det er resignationen hos lærerne i folkeskolen, der gør sig gældende. Jeg be-